

mm granater af typerne W-82 og W-79. De nye granater har en rækkevidde på ca. 30 km. Den øgede rækkevidde er opnået ved at udstyre granaterne med en lille raketmotor. Granaterne har desuden fået øget træfsikkerhed, og de almindelige sikkerhedsforanstaltninger er forbedret. Granaternes sprængkraft er på mellem 0,5 og 2 KT.

Da Kongressen vedtog produktionen af nye nukleare artillerigranater var dette imidlertid sammenkædet med en række begrænsninger:

1. Produktion af 203 mm neutron-artillerigranater, som var påbegyndt i 1981, skulle ophøre. De indtil da producerede 325 neutron-artillerigranater er alle oplagret i USA på grund af de europæiske allieredes modstand mod at lade disse våben indgå i NATO's forsvaret.
2. Et samlet produktionsloft for både 155 mm og 203 mm granater på i alt 925 fastsattes.
3. SACEUR skulle afgøre fordelingen mellem 155 og 203 mm granater.
4. De samlede omkostninger for dette program måtte ikke overstige 1,2 mia. US\$.

Hidtil er 200 nye 203 mm W-79-granater blevet produceret og stationeret i Forbundsrepublikken Tyskland. Produktionen af disse er nu ophørt, idet SACEUR har besluttet, at 155 mm haubitser fremover skal være hovedpjecen i artilleriet.

Produktion af 155 mm granater begyndte i 1986, og de første forventes at kunne stationeres i slutningen af 1989 eller i begyndelsen af 1990.

Amerikanske forsvarsministre har i det seneste par år søgt at få ophævet produktionsbegrænsningen, således at hele arsenalet af nukleare artillerigranater kan udskiftes med de nye typer.

b. Jord-til-jord-missil

Overvejelser omkring en efterfølger til Lance (nu benævnt Follow On To Lance: FOTL) går tilbage til begyndelsen af 1970'erne. I 1981 blev de første konkrete studier vedrørende et såkaldt »Corps Support Weapons System« foretaget. Dette omfattede både overvejelser over et jord-til-jord-missil og et luft-til-jord-missil. Efter afslutningen af »Phase I Conceptual Study« i 1983 blev det omdøbt til »Joint Tactical Missile System« (JTACMS). En speciel version for

den amerikanske hær fik betegnelsen »Army Tactical Missile System« (ATACMS).

ATACMS udvikles i øjeblikket som et konventionelt armeret ballistisk missil med en planlagt rækkevidde på ca. 250 km, som dog ville kunne forlænges til ca. 450 km. Rækkeviddeforøgelsen opnås blandt andet som følge af, at nukleare sprænghoveder er lettere end konventionelle. Som affyringsrampe for missilerne tænkes anvendt MLRS-raketkaster-systemer (Multiple Launch Rocket System). Nogle MLRS-systemer er allerede stationeret i Europa. Flere vil følge i de kommende år. Hvert MLRS-system vil kunne affyre 2 ATACMS-missiler. Et nukleart armeret MLRS-system vil set udvendig fra ligne en konventionelt armeret. Kongressen har hidtil begrænset udviklingen af en nuklear udgave af ATACMS. Baggrunden herfor har blandt andet været, at man ikke har ønsket at afsætte de nødvendige økonomiske midler, så længe NATO-landene ikke har tilkendegivet, om våbnene ønskes produceret. I 1988 afsattes dog et mindre beløb til studier af den militære nytte og de økonomiske omkostninger ved en nuklear version af ATACMS.

Omend der ikke er truffet endelig beslutning om, hvilket system der vil skulle efterfølge Lance-missilerne, er ATACMS en sandsynlig FOTL. Det amerikanske forsvarsministerium foretrækker denne option og har i de seneste år henstillet, at Kongressen fjerner begrænsningen på udviklingen af en nuklear version af ATACMS. Baggrunden for præferencen for ATACMS er for det første, at udvikling af en nuklear version af ATACMS vil kunne foretages på relativt kort tid og med begrænsede omkostninger til udvikling af affyringsrampe på grund af integrationen med MLRS-systemerne. Ved at udvikle MLRS-systemerne til at være dobbelt tegnede mindskes for det andet sårbarheden af de nukleare versioner af dette system.

I det amerikanske Senat er der tilslutning til at holde optionen åben for en nuklear version af ATACMS. Senator Jack Warner (Republikaner, Virginia) har således fået gennemført en såkaldt »sense of Congress« amendment, hvori det henstilles, at en nuklear version af ATACMS ikke udelukkes fra de løbende overvejelser over, hvilke missiler man fremover kan tænkes at satse på.